

El Diacrític | Actualitzat el 03/05/2018 a les 22:51

Més enllà dels grocs

«Si de debò som constructores de somnis en un món més just, no podem ignorar aquests inferns vermells on la mateixa idea de cooperativa s'ha malversat i corromput. On l'esclavatge ressuscita perquè la nostra indiferència no ens deixa saber la vergonya quotidiana»



Treballadors de Le Porc Gourmet i membres de Càrnies en Lluita al ple de Manlleu on es va aprovar una moció de suport

Ha arribat la primavera tan esperada, finalment. Esclat de verds arreu: des del color de poma madura fins a la transparència més fina, verd alat de libèl·lula en zel. Si m'aturo, sento unes arrels finíssimes que em surten dels peus i arrenen a la terra assaonada, i els dits se m'omplen de fulles maragda.

Potser només caldria aturar-se. Aturar el món.

Perquè, malgrat la primavera, aquest hivern de llibertats glaçades ja fa massa que dura. Quines ganes que els grocs obrin presons. Que les roses daurades esclatin. Que les margarides obrin els seus ulls minúsculs i que les papallones de color de mel volin més enllà de les parets.

Hem de mantenir vius els grocs, tossudament. Rebel·lar-nos contra tanta indignitat i tanta prepotència. Tanta injustícia.

Més enllà dels grocs, però (o més ençà) hi ha una gent que ha arribat des de l'opressió i que, un cop aquí, han trobat més opressió encara. És la gent blava del mar ofegador que, si sobreviuen, porten per sempre l'espant de les onades del mar que alguns volen tancar.

Hi ha la gent que no ha arribat. Despulles negres que arriben, com parracs de dol ignorat, a les platges blanques i indiferents.

I són també els refugiats i les refugiades de terra endins que viuen als inferns vermells: els escorxadors de sang aplegada.

Des del forat negre de les falses cooperatives, hi ha homes i dones sense drets que treballen

hores i hores per un sou indigne. Però que, malgrat l'extenuació, lluiten. Dempeus. Tossudament alçats i alçades, i això que no saben de lemes i només poden fer bandera, de moment, de la supervivència.

Si de debò som constructores de somnis en un món més just, no podem ignorar aquests inferns vermells on la mateixa idea de cooperativa s'ha malversat i corromput. On l'esclavatge ressuscita perquè la nostra indiferència no ens deixa saber la vergonya quotidiana.

Lluitem juntes per fer fora els capitalistes que degraden les nostres eines de llibertat i en fan eines d'esclavatge i d'opressió!

A l'escorxador Le Porc Gourmet hi ha ara mateix una lluita aferrissada i dura per reconquerir drets laborals mínims. Hi hem de ser. No només de paraula, sinó amb fets: sostenint aquells i aquelles que ara pateixen les conseqüències immediates de la seva exigència de dignitat, que de moment és encara més repressió. Hi ha quasi cent famílies al carrer per haver gosat alçar la veu i els punys contra tanta ignomínia.

Amb els grocs, amb els blaus, amb els vermells de la lluita i de la victòria propera: perquè no podem construir una república lliure sobre la injustícia. Perquè hem d'anar de baix a dalt: començar a construir des de la base, des del carrer on hem d'agrair i sostenir els i les qui, des dels inferns vermells, estan lluitant també per la nostra dignitat.

I la primavera, la de debò, arribarà finalment.

Roser Iborra Plans és membre de Càrnies en Lluita (<https://donacio.org/carniesenlluita/>)